

94. NEŠŤASTNÁ MATKA

195.

Od Ostravy

By - la je - dna vdo - vi - čka, pa - te - ro dzě - ci mě - la, ži - vić jich čim ně - mě - la.

Byla jedna vdovička,
patero dzěci měla,
živić jich čim něměla.

Dzěci nad ňu plakaly,
že by velice jedly.

Ach, něplaččě, dzěci me,
půjdu ja do švagrovej.

Budu prosić pro Boha,
by mi dala kus chleba.

Ta ji chleba nědala,
a ešče ji vylala.

Rob, švagrova, jako ja,
to budžěš měć kus chleba.

Ona s plačem běžela,
k dzětom svym pospichala,
všecky je pověšala.*)

Jeji brat dom přichodzil
a do chleba zakrojil.

Jak zakrojil do chleba,
to krev z něho běžela.

Ptam se cjebe, ženo ma,
byl-li tu chudši ež ja?

Byla tu tva sestřička,
prosila mne pro Boha,
bych ji dala kus chleba.

Ja sem ji ho nědala,

ešče sem ji vylala.

By robila jako ja,
že budžě měć kus chleba.

Na hůru se hnedky bral,
štyry pecny chleba vzal,
k sestře svoji pospichal.

Na, sestřičko, na, moja,
bys sirotky živila.

Už nic něchcu od cjebe,
už jich živi Bůh s nebe.

*) *Jiný dálejšek:*

Na haluzku lipovu
a sama na vrcholu.

Litala tam hrdlička,
Krista Pana macička.

Litala tam, litala
a přehořce plakala.

Z doplňků

Z hrota pomyj nabrala,
na hlavu ji vylela.

Ona ji ho nědala
a psa na ňu počvala.

Bo nas mati pobila,
na haluž pověšala.

Vračila se po druhej
a stanula pod okno:

Růb tež ty tak jako ja,
to budžěš měć kuš chleba.

Na haluž, na dubovu,
sama na jaborovu.

Ach, ma mila švagrova,
prosim če ja pro Boha,
bys mi dala kus chleba.

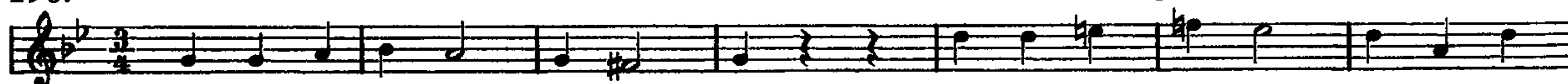
Ach, ujičku, ujičku,
něsetě vy nam chleba,
už nam ho něpotřeba.

Ja sem se jen vyprosil,
že se budu učiti,
Boha za ně prositi.

95. VÁCLAVEK VRAH

196.

Zp. I. 340 — II. 395. Erb. II. 30

By - la - tě sta - rá ko - vá - řka, by - la - tě sta - rá ko - vá - řka,

mě - la sy - ná - čka Vá - clav - ka, mě - la sy - ná - čka Vá - clav - ka.

[: Bylatě stará kovářka, :]
[: měla synáčka Václavka. :]

Nedala se mu ženiti,
kázala mu vandrovati.

Vandruj, Václavku, vandruj přeč,
dám ti na cestu ostrý meč.